

□ „Most többet nem fogok a szemére gondolni.“

□ Összetépte a harmadikat is, a negyediket is, mind, mind, ahogy sorjában ott heverték előtte, mind összetépte.

□ „Most nincs semmi. Se finom haj, se finom nyak, se gömbölyű váll, se ragyogó mellek, semmi sincs. Csókok sincsenek. A csókjaidat is összetéptem. Az égő, vad, irtózatossá csókjaidat Mária, a forró szádat is összetéptem, látod, ott hever minden fakón, kiégetten, ostobán a szőnyegen. Vége. Többet nem csókolak meg. Mert amikor a leveleidet csókoltam, téged csókoltalak. Most nincs semmi.“

□ Mintha elfáradt volna, megint a diványra ült. Talán dühös lett volna, ha meglátja magát. Most újra egész lelkével a multon csüngött s egy pillanatra se jutott eszébe a jövő. A mult romjain ült égve, fájdalmasan s a szive egészségesen, vágyakozóan sajdukt bele a pusztulásba, amelyben ő maga volt a paskoló zivatar. De akarta ezt a pusztulást s nem mert ellene lázadózni.

□ Felugrott és Mária arcképeit is széthasította. Gyorsan, akaratosan tépte a képeket s már azt hitte, hogy végzett, amikor még egy arckép akadt a kezébe.

□ „Ezt még nem tépem össze, gondolta Pál s a gyertya fényénél nézegette Máriát. Nézte a fehér homlokát, az okos szemét, a ragyogó arcát és a kerek, tiszta nyakát. . . Milyen szép vagy itt Mária, szép, mint a szűz gondolat és tiszta, mint a szerelmes gyermek első, naiv álma. Ez az emlék, ez az ártatlan, szóvalan kép, igen ez kell még nekem. erre még szükségem van, ezt nem szabad megölnöm. Azt hiszem, hogy nem szabad. . . Vágyakozón, melegen tapadt a szeme Mária szemére, aztán lassan felemelte

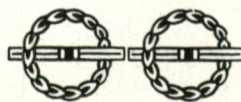
a képet, mintha meg akarná csókolni. De nem csókolta meg. Közel volt már a szája Mária forró szájához s már érezte, hogy újra megszedül, amikor eszébe jutott egy másik száj, friss, kedves és szerelmes, látta, hogy ráragyog két pajkos szem, érezte, hogy a vállára simul egy gyönyörű fej s a kezébe tapad egy finom, meleg kéz. . . Széthasította a képet s ledobta a szemét közé.“

□ Kissé fáradtan sétálgatott a szobában. Mintha hosszú göröngyös uton járt volna, nehéznek érezte a lábát, tompának az agyát. Messze, messze utról tért haza, megjárta a multakat s idejött pihenni, egyelőre ide, a kopott esetlen szobába, hogy aztán elmenjen innen, nagyon messzire, szerelmes tájakra, meleg levegőre, egy gazdag életbe, ahol nincs muzsika, ami megejt, sincsenek üres suttogások és buta raffinériák, hanem egészen más van, ki sem lehet mondani, hogy mi, más, egészen más, mint a mult, talán örökfényű csillagok, bódító illatu virágok, vagy édesen siránkozó gyerekek.

□ Pál mosolygott, már nem érezte a fáradságot. boldog volt, hogy átrohant az emlékeken és kikergette füléből a hazug muzsikát. Ezt akarta s hogy most az egyszer akarni tudott, szerette volna magát átölelni, vagy megcsókolni. Felállt, odament a fiókhöz, kezébe vette a gyertyát, rávilágított a szőnyegre, oda ahol egy halomban heverték a csókok, ölelések, a muzsika és a kábító parfümök, a vörös hajak és forró kezek és se kéz, se szem, se sziv nem tudott többé megmozdulni.

□ „Jó éjt ifjuságom,“ mondta Pál, fölmarkolta a szét-tépt leveleket és képeket, mind beledobta a kályhába. A kiégett csókokat még egyszer elégette.

BERKES IMRE.

Mara!

(El nem küldött levél.)

*Itt már halottak az őszi éjszakák.
Varjak tanyáznak a nyárfák sudarán.
Holdfényes esték titkos emlékéit
Most se siratod? — (üzend meg Marám!)*

*Alkonyatkor hallom, jelzúdul a város,
Fáradt lármája bántja itt a csendet,
Ha beverődik alvó kis falunkba. . .
(Mikor érsz ide? — várlak, üzend meg!)*

*A bronzszinnyaku, barna galambok
Nálunk már nem búgnak szerelmesen,
Elaludtak a cifra, zöld ducban.
(Úgy-e jöttödet hiába lesem. . .?)*

*Az én várásom vak, kába reménység,
Az én szívemre csak szenvedés hajol.
(— Mara, hát sirni, zokogni se jössz el,
Ha engem temetnek a nyárfák alól?)*

Gy. Kocsis László.